

Stolný tenis ma stále baví

Rodený Bratislavčan začal so stolným tenisom ako šesťročný. „Pepa“, ako aj jeho staršieho brata Tomáša, priviedol k bielej loptičke ich otec, tiež výborný stolný tenista a dlhoročný stolnotenisový funkcionár, ktorý v roku 1994 založil ŠK Mostex Rača. Po desiatich rokoch strávených v tomto jeho materskom klube hrával postupne v Českej republike, Nemecku, Španielsku, Francúzsku a dva roky bol hráčom ŠKST Bratislava. Úspešné štyri sezóny potom strávil v Hradci Králové, odkiaľ odišiel do druhej nemeckej bundesligy. V mládežníckych kategóriách je jeho najväčším úspechom zlatá medaila vo štvorhre kadetov (s Maďarom Zwiklom) na majstrovstvách Európy mládeže v talianskej Norcii v roku 1998, kde zároveň získal bronzovú medailu vo dvojhre. Bol taktiež členom strieborného juniorského družstva na európskom šampionáte mládeže v roku 2001 v talianskom Terni. Až do súčasnosti sa v slovenskom rebríčku umiestňuje na popredných priečkach, pričom v rokoch 2004 a 2006 bol slovenskou jednotkou. Je trojnásobným majstrom Slovenska vo dvojhre, deväťnásobným vo štvorhre, šesťnásobným v zmiešanej štvorhre a štvornásobným klubovým majstrom (trikrát slovenským a jedenkrát českým). Člen reprezentačného družstva Slovenska do roku 2017, hráč nemeckého TTC Schwalbe Bergneustadt a aktuálne aj čerstvý tréner reprezentačného družstva žien SR Peter Šereda.

Ako synovi výborného stolného tenistu bol výber tvojho športového zamerania jasný už od malička. Bolo to naozaj tak?

Prvotne hej, ale dôležitejšie bolo to, že ma pingpong „chytil“ a bavil. A veľmi nerád som prehrával, to mi zostalo doteraz. ☺

Do akej miery vplýval na tvoj stolnotenisový rast starší brat Tomáš, tiež vrcholový hráč?

Bolo super, že som sa mohol v hale počas tréningu vždy na niekoho spoľahnúť, ale inak sme trénovali v inej skupine.

Asi bola medzi tebou a bratom veľká súrodenecká rivalita...

Rivalita ani nie. Vždy sme sa snažili navzájom podporiť a fandili jeden druhému.

Na ktorých trénerov z tvojej ranej mladosti spomínaš najradšej?

Rád spomínam na Milana Macha (bohužiaľ, už nie je medzi nami), Martina Kosana a v neposlednom rade aj na Jarolíma Mika.

Tvoj najväčší mládežnícky úspech, dokonca dvojnásobný, prišiel v roku 1998 na európskom juniorskom a kadetskom šam-

Ako trojročný s bratom Tomášom

V sezóne 2016/2017 ako hráč nemeckého bundesligového klubu TTC Indeland Jülich

pionáte v talianskej Norcii. Pravdepodobne to pre teba ako pre jedného z favoritov celého turnaja nebolo prekvapením...

Prekvapenie to nebolo, ale boli viacerí favoriti, ktorí odišli z juniorského európskeho šampionátu bez medaily. Čiže, bol som veľmi rád, že som dokázal svoje rebríčkové postavenie potvrdiť.

Ktorú z medailí medzi kadetmi (zlatá medaila vo štvorhre či bronz vo dvojhre) si ceníš viac?

Túto otázku dostávam dosť často. ☺ Obe si však cením rovnako, keďže dvojhra je dvojhra, ale zasa, zlato je zlato.

V roku 2001 si bol na ME v talianskom Terni aj súčasťou strieborného juniorského tímu, pričom od zlata vás delili len dve loptičky. Tréner Anton Kutíš sa vyjadril, že Valentín Baženov sa za stavu 19:15 v rozhodujúcom sete zľakol víťazstva. Čo ty na to?

Myslím si, že chcel určite veľmi vyhrať. Avšak posledné loptičky v takomto zápase sa získavajú najťažšie a vyžadujú si najväčšiu psychickú odolnosť. Bohužiaľ, nezvládol to. Všetko sa to odohralo tak rýchlo a vo veľmi napätej atmosfére, že si nedovolím povedať, čo sa presne stalo.

Členom reprezentačného družstva mužov SR si sa stal vo svojich pätnástich rokoch. Čo to pre teba vtedy znamenalo?

Tešilo ma to, ale vedel som, že k tomu, aby som bol súčasťou základnej zostavy reprezentačného tímu a aby mi dal tréner

dôveru najmä v ťažkých stretnutiach, je ešte dlhá cesta.

Na ktorú z tvojich viacerých klubových zastávok máš najkrajšie spomienky?

Najviac spomínam na to, keď som bol súčasťou družstva Start Horní Suchá. S ním som získal český klubový titul a aj mne sa v play-off českej najvyššej súťaže veľmi darilo.

Nedávno si prešiel do stavu manželského. Je aj tvoja polovička stolnotenisovým fanúšikom?

Myslím si, že teraz už možno aj trochu áno, ale predtým tomu tak nebolo. ☺

Pomerne dlhú reprezentačnú kariéru si ukončil len nedávno vo svojich tridsiatich troch rokoch. Nebolo to príliš skoro?

Tak som to vnútorne cítil vďaka viacerým faktorom. Súvisí to aj so zmenou systému bodovania do svetového rebríčka, pretože treba viac cestovať a zúčastňovať sa turnajov. A keďže s manželkou čakáme prírastok do rodiny – syna, chcem byť aj viac doma. K tomuto rozhodnutiu prispeli aj zdravotné problémy, ktoré mi neumožňujú vždy podať stopercentný výkon.

V minulom roku si sa stal novým trénerom ženskej reprezentácie Slovenska. Ako prišlo k tejto trénerskej práci?

Zväz vypísal konkurz na reprezentačného trénera a mne sa táto možnosť pozdávala a páčila. Zostal som tak vo vrcholovom stolnom tenise a je to pre mňa aj nová výzva.

Aké sú tvoje ďalšie trénerské, prípadne hráčske plány?

Verím, že s mojou trénerskou prácou bude medzi odbornou i laickou verejnosťou spokojnosť a že s reprezentačným družstvom žien dosiahneme výborné výsledky. Ako hráč si chcem udržiavať stabilnú výkonnosť, keďže ma stolný tenis stále veľmi baví.

● zhovárať sa: Tibor Kollár
● foto: archív Petra Šeredu a SSTZ

Svadobný deň (s manželkou Tatianou)

